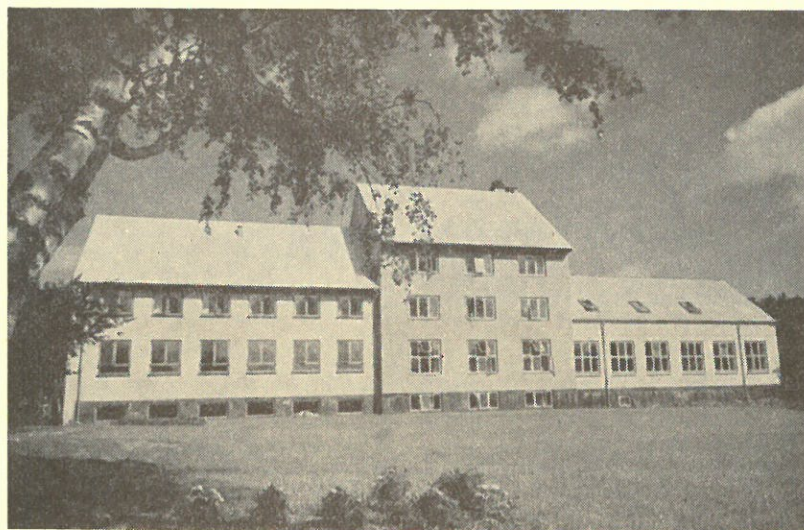

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1961

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1961

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1961

Valmuekrans og julestjerne

Valmuen er søvnens og dødens blomst, siger Arne, en af personerne i Aase Hansens nyudkomne bog: Valmuekransen.

Han er ung gymnasiast og uden livserfaring, men nogle af kammeraterne glemte aldrig hans ord, og ved en sammenkomst mange aar efter mindede en af dem Arne om, hvad han havde sagt. Meget var i mellemtiden hændt hver enkelt af dem, der havde været unge sammen paa skolen. Nogle har lidt nederlag, andre haft skuffelser, og enkelte har faaet store sorger, som de aldrig var kommet over. Ingen af dem er sluppet gennem livet indtil nu uden skrammer, og ingen af dem har bevaret ungdomsaarenes lyse syn.

Da de nu som aldrende mennesker mødes paa det sted, hvor de i deres fjerne ungdomstid har festet og været sorgløse, har de lært at resignere, at give afkald paa det ene efter det andet. I genskæret af svundne dage ser de, trods glæden ved at mødes igen, at Arne havde mere ret, end han selv vidste, da han sagde dette om søvnens og dødens blomst.

Valmuen er saa fager, men mister alt for hurtigt sin skønhed, der er saa kort fra udfoldelse til afblomstring.

»Valmuekransen« er en fin, reel og paa sin vis ogsaa alvorlig bog, og adskillige læsere — de behøver ikke at være langt oppe i aarene — vil genfinde deres egen situation deri: Vemoden ved tanken om det tabte paradys.

At glæden er blevet noget ubestemmeligt for mange mennesker, et begreb, man sætter i forbindelse med barndomstiden, gælder især, naar der er tale om juleglæden.

Det hændte ved en julefest for arbejdsløse for nogle aar siden i en af vore store byer. Der var serveret, der var talt og

INDHOLD

Valmuekrans og julestjerne	Hans Jakobsen
Glæd dig	Marie Risegaard Jakobsen
Bogen og skolen	Jeppe Buhrkall
Efteraar i Rom	Karen Søndergaard
Aaret, der svandt	Hans Jakobsen
Elevjubilæet. Før og efter	Magda Pedersen
Glimt fra Norgesrejsen	Laura Mortensen
Elevmødet og efteraarstævnet	Elmer Dalsgaard
Korte hilsener	
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

sunget, men lysene paa juletræet var ikke brændt ned, og saa spurgte en af arrangørerne, om der ikke var en, der ville foreslaa en sang mere. Det syntes ikke at være tilfældet, men efter endnu en opfordring kom det spagfærdigt fra en: vi kunne maa-ske synge Barnelivets favre dage. Derefter foreslog en anden Nu tak for alt ifra vi var smaa. Ingen trak paa smilebaandet af hverken salme eller sang, der ikke havde med jul at gøre. Det forekom saa rigtigt, at der blev foreslaaet noget, der nævnte barndomstiden. Der var jo givet udtryk for noget, som alle tænkte paa. Hele aftenen havde i denne forsamling været et genskær af svundne dage.

Nøjagtig det samme skete, da et blad rettede det spørgsmaal til en lille kreds af læsere, der vist alle havde børn: Hvad betyder julen for dem?

Bortset fra en enkelt, der skrev, at julen overhovedet intet betød for ham, kom de med næsten enslydende svar: jeg kalder julen tilbage fra barnemindernes skønne verden, og jeg forsøger at give mine egne børn en god og dejlig jul, som de kan mindes med glæde, naar de bliver store.

Nu er det jo muligt, at julen for nogle af dem betød noget mere end det, de skrev, men bladet har sandsynligvis faaet de svar, der var ventet, og som passede sammen med andet hyggeligt og pænt julestof.

Forøvrigt indrømmer jeg gerne, at mine egne barneminder fra julen for mange aar siden hjemme hos far og mor værner jeg om som en dyrebare skat. Der er ikke en juleaften, hvor ikke mine tanker gaar tilbage til det lille hjem paa Langeland, og jeg vil være glad for, om vi har formaaet at give vore børn lige saa lyse minder om julen.

Men juleglæden er ikke minder, det er glæden over, hvad Gud har givet og stadig giver os, og den vokser i forhold til, som vi tager imod budskabet som Frelseren fra Davids stad, lever med det og takker for det.

Da jeg sidste aar sad og forberedte min juleprædiken, kom jeg til at tænke paa et ord af præsten Otto Møller. Han skriver et sted saaledes: Et af Gud stadfæstet frelserhaab er ikke det samme som et glad og frejdigt haab, det kan gerne være et haab i

megen frygt og bæven. Men det er et haab, som ikke kan tages fra os.

Disse linier er vist ikke skrevet med særlig tanke paa jul, men saa sandt som paaske og pinse udspang af jul, er dette frelserhaab udsprunget af jul og kan ikke tages fra os.

Vore haab, hvor glade og frejdige de end er i øjeblikket, kan blegne som valmuekransens blomster, men det haab, der tændes under julestjernen fra Betlehem, slukkes ikke.

Jeg har i flere aar paa et eller andet tidspunkt i julen læst pastor Martin Niemöllers prædiken, som han holdt juleaften 1944 i fangenskabet i Dachau. Der var ikke meget haab for dem, der blev lukket inde i fængsler og koncentrationslejre i Tyskland i de dage; men denne prædiken blev baaret frem af et frelserhaab, stadfæstet af Gud selv, det haab, der vidner: thi kan ingen djævel dig skade.

Det er dette, julen er, — at Gud kom til jorden og tog menneskers kaar, for at vi skulle faa hans. Saadan skrev biskop Ejvind Berggrav i sin sidste julehilsen til sin gamle menighed i Hurdal i julen 1958 og lige før sin død.

Ja, der er nogle, vi ikke behøver at spørge: hvad betyder julen for Dem? De har svaret.

Men længe før noget menneske kunne svare, har Gud givet sit svar. Det sendte han sine engle for at forkynde os.

Gud, vor Fader, gav i naade
julenat
os en skat
herlig overmaade
for at frelse os af nøden
steg herved
kærlighed
stærkere end døden.

Det haab, der ligger gemt heri, kan ikke tages fra os, det er julens hemmelighed.

Hans Jakobsen.

Glæd dig

Forventning, det at glæde sig til noget, er en frydefuld fornemmelse. Vi mærker den vel stærkest hos børnene, og ikke mindst i denne tid, hvor de glæder sig til julen med alle dens herligheder. Vi voksne glæder os sammen med dem, og hvis ikke vi gør det, føler vi, at der er noget i vejen med os, vi føler os fattige. Vi skal nok også være på vagt for, at ikke alle de ydre forberedelser tager selve juleglæden fra os.

Et barn kan glæde sig så meget, at det næsten gør fysisk ondt. Som den lille dreng, der glædede sig til sin fødselsdag, så han næsten ikke kunne holde det ud. Da dagen kom, og det blev hen på formiddagen, gik han til sin mor og spurgte: Mor, hvornår begynder jeg at mærke det?

Det er godt at kunne glæde sig *til* noget, men det er endnu bedre at kunne glæde sig *over* noget. Det er af afgørende betydning i vort menneskeliv, at vi lærer at glæde os over tingene, mens vi har dem, og at vi forstår, at livet skal leves i dag og ikke i morgen eller i går, eller for at bruge professor Lindharts udtryk: her og nu.

Det er i dag, vi skal leve og opleve, det er i dag, vi skal gøre vor indsats gennem vort arbejde og vor færden blandt vore medmennesker. Det er i dag, vi skal glæde os over livet og tage mod dets gaver og goder og bruge dem, så der kommer det bedst mulige ud deraf. Det er farligt at tro, at glæden og lykken ikke venter os før ved det næste gadehjørne.

H. C. Andersen vidste, hvor svært det kunne være at glæde sig i øjeblikket, og hvor fristende det var at mene, at bagefter blev det meget bedre. Han kunne sukke fortvivlet: Hvorfor er det dog sådan? Hvorfor kan jeg ikke glæde mig over det, som er, men kun til det, som skal komme, eller over det, som har været? Ud fra disse bitre erfaringer skrev han historien om grantræet.

Det lille træ var så ilter med at vokse, det tænkte ikke på den varme sol og den friske luft, det brød sig ikke om bønder-

børnene, der gik og plukkede jordbær og hindbær. Det havde aldrig tid eller ro til at glæde sig over det, som var, men plagedes af en evig længsel efter det, som skulle komme. »O, var jeg dog sådant et stort træ, som de andre!« sukkede det lille træ, »så kunne jeg brede mine grene så langt omkring og med toppen se ud i den vide verden...« »Det havde slet ingen fornøjelse af solskinnet, af fuglene eller de røde skyer, og det blev så ærgerlig på den lille hare, der kom springende og satte lige over det. »O, vokse, vokse, blive stor og gammel, det var dog det eneste dejlige i denne verden«, tænkte træet, og altid kiggede det efter de store træer og ønskede at være i deres sted.

»Glæd dig ved din ungdom!« sagde solstrålerne, »Glæd dig ved din friske vækst, ved det unge liv, der er i dig!« Og vinden kyssede træet, og duggen græd tårer over det, men det forstod grantræet ikke.

Når gråspurvene fortalte det om de store træers skæbne, syntes det lille træ, at det måtte være vidunderligt, men tilføjede altid: »Og så —? Hvad sker der så?« Og det var ved at fortæres af længsel.

Da det blev jul, kom træet ind i den varme stue, og det blev pyntet — det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt. »O«, tænkte træet, »var det dog aften! Var bare lysene snart tændte! Og hvad mon da sker?« — Det havde ordentlig barkepene af bare længsel. Da lysene endelig blev tændt, og træet stod i al sin pragt, bævede det, så lysene stak ild i det grønne, og så turde det ikke engang bæve. O, det var en gru. Det var bange for at tabe noget af al sin stads.

Grantræet havde slet ikke fået nogen glæde i sit livs store øjeblik, det troede, det skulle pyntes igen og så endelig opleve den store lykke. »I morgen vil jeg ikke ryste«, tænkte det, »jeg vil ret fornøje mig i al min herlighed.« Og træet stod stille og tankefuld den hele nat. Næste dag blev det slæbt på loftet, og der stod det og funderede over tiden, som var gået. »Var her bare ikke så mørkt og så skrækkeligt ensomt! Ikke engang en lille hare! Det var dog så artigt ude i skoven, når sneen lå, og haren sprang forbi, ja, selv den gang den sprang over mig, men det holdt jeg ikke af den gang«. Så kom de videlystne mus, og

træet fortalte dem alting fra sin ungdom, om skoven, hvor solen skinnede og fuglene sang, og om den lystige juleaften. Og de hørte sådan efter og sagde: »Nej, hvor har du set meget! Hvor har du været lykkelig!« »Jeg!« sagde grantræet og tænkte over, hvad det selv fortalte, »ja, det var i grunden ganske morsomme tider!«

Da foråret kom, og træet blev smidt ned i gården, troede det, at nu skulle det plantes igen, nu skulle det rigtigt leve, det bredte jublende sine grene ud, men de var visne og gule, og nålene faldt af. Da forstod træet og sukkede: »Forbi! forbi! Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunne. Forbi! forbi!«

Det er en bitter lære, vi kan drage af grantræets historie, og det er en alvorlig advarsel, digteren har givet os igennem den. Vi har så travlt, at vi ikke får tid til at leve. Vi higer efter de næste mål og har ikke tid til at glæde os i øjeblikket. Tidens rastløshed og jag gør det svært for den enkelte at finde et ståsted og finde frem til de værdier, som kan give harmoni og glæde i den daglige tilværelse. Grantræet kunne ikke glæde sig over sin ungdom, det ville være som dem, der var større end det selv, og det blev misundelig på de andre. Det er så fristende at skele efter dem, der har mere end vi selv, og tilsyneladende har det meget bedre og lettere end vi. Men har først misundelsens orm begyndt at gnave, blegner glæden over det, vi selv har.

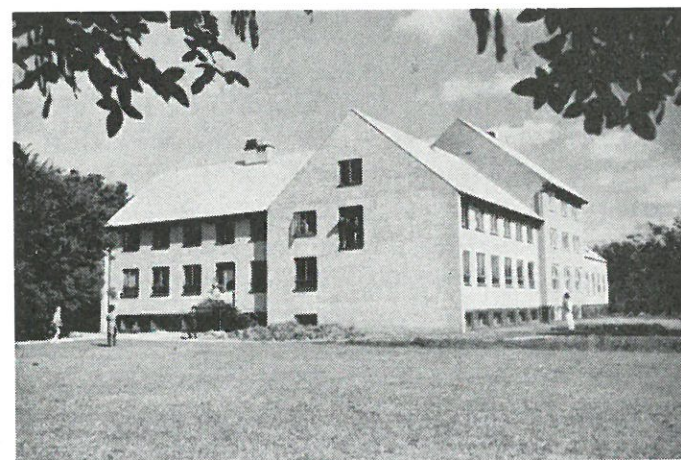
I en på mange måder urolig og vanskelig tid, som den vi lever i, kan det måske somme tider være svært at se det, som vi skal glæde os over, men måske endnu sværere at se fremtiden i møde med glæde og forventning. De spændte forhold i verden, usikkerheden og frygt for fremtiden er i stand til at drive mennesker til den anden yderlighed, så de tænker: Lad os more os i dag, hvem ved, om vi lever i morgen. Men det er ikke glæde, det er desperation og er ødelæggende for både det nuværende og det kommende.

Vi skal ikke ødelægge dagen i dag med bekymringer for i morgen, men vi skal heller ikke stikke hovedet i busken og lukke øjnene for det, som truer vor fremtid — tværtimod. I dag forberedes det, som sker i morgen. I år lægges spiren til det, som skal gro næste år. Derved lægges ansvaret hen til os — netop nu

— der bliver brug for os. Det at vide, at der er brug for os, giver fylde i tilværelsen, tager tomheden bort og åbner vort sind, så vi bliver bedre i stand til at tage mod øjeblikkets små og store glæder og dele dem med andre.

Lad os passe på, at ikke livet går os forbi, mens vi venter. Lad os glæde os, mens tid er, og bruge vore kræfter, mens vi har dem. Lad ikke tanken om fremtiden lokke os men heller ikke true os til at glemme, at dagen i dag er vor. Lad os lytte til ordene: Glæd dig da kun, du menneskesjæl, stinger end ormen endnu din hæl. Favn kun trøstigt, hvad Gud har givet, løft dit hoved og tak for livet.

Marie Risegaard Jakobsen.

Bogen og skolen

A. b. c. lyder det fra skolens begynder-klasse, a sier a, b-e be, abe. Det ord har mange begyndt den vanskelige kunst med; nogle lyde har dannet et ord, hvormed man kan forestille sig noget, et dyr, en begivenhed, et begreb.

Jeg kan læse, siger drengen eller pigen, der er triumf i stemmen; jeg kan med nogle mærkelige tegn forstå, hvad andre har set og sat på tryk. Det, der før var mærkeligt, mystisk, det man ligesom anede den fantastiske storhed i, den enorme verden i; bogen man kunne sidde med og fylde med fabulerende indbildskhed. Lang tid før børnene lærer at læse, kan man se dem sidde med en bog, læsende, fremsige løsrevne stykker, de husker fra fortællinger de har hørt; — bare jeg kunne læse rigtigt, a siger a, b-e be, abe, nu kan jeg, nu ligger verden åben.

I bogen »Agerhønen« har Martin A. Hansen en lille novelle, der hedder »Bogen«. Novellen handler om en dreng, Mattis. Mattis har en dårlig fod og er lille af vækst. Mattis skal til byen efter varer for moderen, og så skal han ind og låne en bog hos fuldmægtigen, byens særling og bogorm.

Mattis får en tung bog, en verdenshistorie. På vejen hjem overvindes han af fristelsen til at åbne bogen; han ser først billederne, så begynder han ved første side, — læser om pyramiderne, grækerne, Alexander den store; — han kan ikke holde op. Da mørket stunder til, rejser han sig og går hjem. Ved siden af ham går de personer, han har læst om, Columbus, Martin Luther, de ler med ham; han hører lyd af hestehove, folkeslag på vandring.

Hver eneste livsnerve i ham har oplevet begivenhederne, — han har læst. Mattises ophav er en fortrukket far og ængstelig, forkuet og forslæbt mor, altså, en sølle knægt uden baggrund, som vi så let siger, der har oplevet en bog.

Martin A. Hansen har selv engang haft Mattises oplevelse. Da han var dreng, fik han lov at læse den norske historiker Rolfsens verdenshistorie, en god bog, der idag er forældet. Men jeg tror ikke, Martin A. Hansen vil gøre sig til Mattis. Martin A. Han-

sen er digteren, og som sådan vil han med drengen vise det ansvar og den påvirkning, han må gøre sig bevist for at kunne skrive bøger.

I vor læsebog har vi historien om »Villads« af Jeppe Åkjær. Selv om der også her kun er ganske lidt forskel på digterens barndom og Villadses, er forholdet om digterens ansvar og sandfærdighed over for den læsende som ved førnævnte historie.

Christian Kold stod en gang over for en lille pige. Hun kunne ikke sine lektier, hun måtte være dum. Nu holdt Chr. Kold imidlertid så inderlig meget af pigen, og han spekulerede meget på det. Da kom han så efter at fortælle, i stedet for at de skulle læse, og pigen kunne følge med. Dermed var Kolds store opdagelse gjort.

Tidligere var jeg ved en eksamensskole; når eksamen var vel overstået, gik man vel inderst inde og var meget stolt af dem med de gode karakterer. De har forstået mig, følt betydningen af de kundskaber jeg gav dem; de dårlige, naturligvis gik det dem sådan, de ville og kunne intet. Ved nærmere eftertanke synes jeg, at det forholder sig modsat. De dygtige kunne lige så godt have klaret sig selv med en lille smule god vejledning; de havde evnen til at læse indenad, opleve bogen. Den evne er ikke alle udstyret med; men det ville være dåreagtigt at laste dem for det, for det er jo vores arbejde at gøre bogen levende og forståelig gennem fortælling og forklaring. Her ligger det enorme slid for læreren og dermed også fistelsen til at lade være.

Nu må man ikke ganske uden videre tro, at skolerne er skyld i, at et barn ikke kan klare dette eller hint; en oplevelse gennem en bog eller fortælling, er en oplevelse i sig selv, og formidler ikke altid den konkrete viden, staten og samfundet forlanger, men oplevelsen kan give en etisk d.v.s. moralsk og en kulturel indlæring.

Efter min opfattelse, må vores skoleform arbejde ud fra oplevelse i bog og fortælling og konkret viden, men vort menneskesyn må altid hvile på menneskelige egenskaber frem for viden.

Hjem såvel som skolen må forstå, at nogen finder fortsat lyst og iver efter at opleve i bogen og søge viden der, og andre ikke. Dette forhold behøver ikke at skille. Vor bedste litteratur er udsprunget af samspillet mellem disse, — Holberg, Kaj Munk og Johannes V. Jensen for at nævne nogen; fælles kultur, det fælles menne-

skelige binder stærkere end den forskel, der umiddelbart måtte synes at være.

De første skoletrin førte nogen ind til den store oplevelse med bogen, for andre blev skoletiden en lidelse, læsning en forbandelse. Som lærer er dette også mit ansvar. Derfor må skolerne til stadighed arbejde på at gøre læsning til en oplevelse for alle, også for dem, der har sværest ved det.

At kunne læse er i dag et krav fra samfundet. I underudviklede lande sidder børn og gamle på skolebænk for at lære den magiske kunst, der vil sætte dem istand til at forbedre deres fattige tilværelse; og rejser de til andre lande for at lære mere, kan de skrive hjem og blive forstået: Kære mor og far! er det ikke en oplevelse?

Bogen må ikke for skolerne blive et våben, det må og skal være et redskab til oplevelse.

Også staten må formidle dette, ikke gennem en forskrækkelseskampagne om konkurrencens udslettende strenghed eller ved pensumkrav, at dette og hint skal alle børn lære, men ved at skabe skoler, der gør skolegang til en oplevelse for børn med de evner og den hengivenhed, de har, og hvormed de første dag lukker læsebogen op og begynder: O siger O, l-e le, Ole.

Jeppe Buhrkall.

Familien Buhrkall

Efterår i Rom

Hvis man vil spørge: Hvordan er Rom? er der ikke ét, men mange svar. — Rom er »Den evige Stad«, staden, der er bygget på syv høje og på syv tusinde ruiner, staden med græske søjler og kapitæler, ægyptiske obelisker, romerske termer og vandspring. — Rom er Marcus Aurelius højt til hest på Capitolhøjen og Michelangelos Peterskirke med kuppelen lysende over tagene. — Rom er Tiberen med sine mange broer, brede, åbne boulevarder med imponerende bygninger fra fortid og nutid, men også smalle, mørke gyder med legende børn og vasketøj til tør-ring. — Rom er biler, mange biler, ikke i hundredvis, men i tusindvis.

Men Rom er også solskin, palmer, fortovsrestauranter og turister, sortklædte præster, lasede tiggere og travle italienere; den er styrtregn, paraplyer, propfulde busser, trafikkaos og -stop, hundrede tudehorn i en lystig koncert, indtil der igen er orden i rækkerne. — Sådan er Rom, og sådan tager staden mod den nordbo, der første gang sætter sine ben der, og som, efter en fire timers flyvetur, skal forsøge at omstille og indstille sig på syd-europæiske forhold.

Vi er 70 deltagere fra Norge, Sverige og Danmark, der nu i en uge skal se og opleve Rom. Vi skal foretage nogle ture sammen, men vi har god tid til vor egen rådighed. Vi skal bo på tre forskellige hoteller, og vi har måltidskuponer, så vi kan vælge mellem otte forskellige restauranter.

Jeg skal bo på hotel Geni, der ligger mellem Piazza Navona og Tiberen.

I tre måneder har Rom ikke fået regn. Tiberen ligger dybt nede under broerne, snavset og doven. Men så åbnes alle himlens sluser. Det tordner, ikke som hos os, hvor der ofte er flere minutter mellem de enkelte skrald, men uafbrudt i halvanden time, mens lynene glimter ud over byen.

Rom blev skyllet ren på én nat. Der er pludselig kommet liv i Tiberen, det grumsede vand strømmer af sted i rivende fart.

Efter uvejret er luften frisk og ren, solen skinner, så jeg tager mit fotografiapparat og går på opdagelse efter motiver. Jeg kommer ikke til at lede længe; der er først et par af de smukke broer, Justitspaladset på den anden side af Tiberen, den to tusindårige paveborg og -fæstning, Engelsborg. Jeg forlader Tiberen og står pludselig foran den spanske trappe. Ved foden af trappen er der et bassin med en kærtret båd. Så ser man den store trappe med blomsterboderne, og over trappen en terrasse med en vældig obelisk, så igen nogle trapper og allerøverst oppe kirken, Santissima Trinita dei Monti, med sine to tårne. Fra trappen foran kirken er der en glimrende udsigt ud over byen.

I nærheden ligger en af Roms interessanteste pladser, Piazza del Popolo. Midt på pladsen står den ærværdige obelisk, som kejser Augustus fik bragt til Rom fra Ægypten, og på dens fodstykke er anbragt fire stenløver, fra hvis gab tykke vandstråler spruder ned i hver sit bassin. På denne plads blev kejser Nero begravet; men han havde begået så mange ugerninger, at han ikke kunne finde ro i sin grav — han gik igen. Først da man efter nogle hundrede års forløb fik ham manet i jorden og fik den store kirke, Maria del Popolo, bygget over hans grav, fik han fred.

Jeg skyder genvej gennem gader, der er så smalle, at jeg må trykke mig ind til muren, hvis en bil skal passere, og jeg havner på Piazza Navona. Her lå den gamle væddeløbsbane, og pladsen har bevaret formen. Den er omgivet af store barokbygninger og prydet med Berninis kæmpemæssige fontæner.

Man skal gå på Piazza Navona om aftenen, da er der liv og røre, og da træffer man romerne der, børn, unge og ældre hygger sig, børnene leger, mødre og bedstemødre ser på, nogle har strikkestrømpen med, og på fortovsrestauranterne er der liv og humør.

Første gang man vil besøge Peterskirken, skal man komme ad Via della Conciliazone, der fører til Peterspladsen. Denne plads er vel den største af alle Roms pladser og, med sin ældgamle obelisk, sine vældige fontæner, Berninis kolonnader med hundredvis af statuer og, langt tilbage, basilikaen med den store kuppel, vel også den smukkeste af dem alle.

Og så står jeg da i verdens domkirke, alle romafareres mål. Den er stor, kan rumme 80 tusinde — men så er der også trængsel — og så undrer man sig over, at den ikke virker større, så harmonisk er den bygget. Den er så stor, at den, trods sin rige udsmykning, ikke virker så overfyldt som så mange andre af Roms kirker. Højt oppe i kirken ud for det fritstående alter findes en statue af St. Peter, hugget i sort marmor, og over graven, højt, højt oppe i kuppelen lyser i guldskrift ordene: »Du er Petrus, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvedes porte skulle ikke overvælde den«.

Vi kan naturligvis ikke nå at se alle pavens tusinde værelser, vi må nøjes med at se Vatikanmuseet, der rummer ufattelige rigdomme, lange gallerier med guld- og sølvskatte, værelser skønt dekorerede af Rafael og det sixtinske kapel med Michelangelos freskomalerier.

Efter det interessante, men også anstrengende besøg i Vatikanstaten foreslår vor rejseleder, at vi om aftenen skal more os lidt, spise lammesteg, drikke champagne og pr. bus opleve Rom ved nat, og det, synes vi naturligvis, er en god idé.

Romerne spiser sent, så der bliver tid til at tage et hvil, inden vi kl. halv otte skal mødes på Piazza Navona. Aftenen er så lun, selv om vi er i oktober, at vi kan sidde på fortovsrestauranten og spise. Lam, stegt på spid, smager dejligt, vinen er god, og humøret er højt.

Jeg får plads i den store bus, hvor Tarsa er chauffør. Han er virtuos ved rattet, han styrer den store 47 pers. bus med en enestående sikkerhed, selv de bratteste sving klarer han, er der kneben plads, står han op, og se — også den forhindring klarer han og sender os i det samme et triumferende grin, mens bussen suser hen ad gaden. Nu mærker vi rigtig, at Rom er bygget på syv høje, vi suser op og ned ad dem. På en af højene standser vi og nyder den smukke udsigt. Hele den oplyste stad ligger for vore fødder.

Vi standser også ved Colosseum, det store amfiteater, og går en tur ind i de halvmørke gange og ind på arenaen, hvor de frygtelige gladiatorkampe fandt sted, og hvor de kristne martyrer fandt deres død. Efter endnu en lille køretur er vi ved målet,

Tempio de Gjove, en hyggelig restauration, der er omgivet af tempelruiner, der overalt er bevokset med vedbendranker. Snart knalder champagnepropperne, og vi nyder den liflige drik, mens et orkester sørger for underholdning, og vore chauffører afslører sig som dygtige sangere. Vi danser lidt, går tur i de fremmedartede omgivelser og har det vældig hyggeligt sammen.

En dag kører vi ad den berømte vej, Via Appia, til San Calistos katakomber. Disse begravelsespladser strækker sig i hundredvis af kilometer i den bløde tufsten. Katakomberne blev af de første kristne brugt som mødested, under forfølgelserne til lige som skjulested. Videre går det gennem dejlige skove, langs Albanersøen og op i bjergene. Her standser vi et øjeblik i den lille vinby, Frascati, for at smage en ægte frascativin. I Tivoli i Sabinerbjergene besøger vi Villa d'Este, hvis enestående smukke park rummer over tusinde springvand, fontæner og vandfald. Vi forstår udmærket, at danskeren Georg Karstensen for 120 år siden her har fået ideen til »Tivoli« i København.

Den allersidste dag følges vi ad til Forum Romanum. Her ser vi resterne af romernes torv, der den gamle talerstol og hist oppe på Palatinerhøjen ruinerne af kejser Augustus' borg. Vi ser triumfbuerne for Titus, Servius og Konstantin og følger den hellige vej, Via Sacra, til resterne af Junotemplet, målet for alle sejrherrenes triumftog.

Så er da opholdet i Rom ved at være forbi. Men ét forsømte jeg; jeg skulle den allersidste aften alene have besøgt Roms berømteste springvand, Fontana Trevi, for ingen, som ønsker at gense Rom, må undlade ved midnatstid at kaste en mønt over venstre skulder ned i det store bassin og samtidig sige sit farvel og på gensyn til »Den evige Stad«.

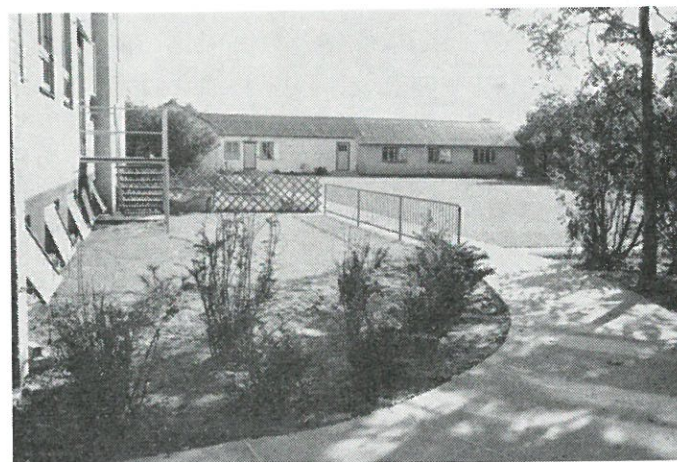
Karen Søndergaard.

Aaret, der svandt

I gaar morges, netop som jeg stod parat til at gaa til morgen-sang, ringede telefonen, og trods det uheldige tidspunkt maatte jeg høre, om det var noget, jeg hurtig kunne klare. En mild og venlig damestemme, der klang af veloplagthed og morgenduelighed, hilste mig: »Godmorgen, forstander Jakobsen, det er fra Aalborg Amtstidende, maa jeg lige have lov at stille Dem et enkelt spørgsmaal?» Det havde jeg naturligvis ikke noget imod, hvis jeg ellers maatte vente med svaret, til jeg kom ind igen. Spørgsmaalet lød: Er der noget, De kunne ønske Dem anderledes i dag? Hvad jeg svarede, da jeg fik forbindelsen igen en time senere, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg synes, at vi fik en god samtale ud af det.

Mens dette skrives, sidder jeg i vort sommerhus »Solsbækstrand«. Jeg har taget fri, — om man kan kalde det saadan, — nu i eftermiddag for at skrive til aarskriftet. Der er saa stille nede ved stranden, ikke et menneske at se eller høre nogen steder. Kun Kattegats bølger og brændeknudernes buldren i pejsen høres, — et hyggeligt akkompagnement til arbejdet.

Det nye haveanlæg

Familien Hansen

Mens jeg lader tankerne gaa tilbage over det svundne aar, kommer jeg til at tænke paa gaarsdagens samtale, og det former et andet, men nærliggende spørgsmaal: Var der noget i dette aar, som nu er gaaet, du kunne have ønsket dig anderledes?

Da vi i marts tog afsked med 92 drenge og i september med 100 piger, blev der fra alle sider givet udtryk for, at det havde været et i alle maader godt halvaar, og det var vi naturligvis meget glade for at høre. Naar jeg nu tænker paa de to gode hold, vi har haft, og paa det gode samarbejde, vi havde med vore medarbejdere, da synes jeg, at glæden over alt det, vi fik betroet, er saa stor, at vi i taknemmelighed tør sige: Der var ikke noget, jeg kunne ønske anderledes. Naar vi har saa gode medarbejdere, som vi er blevet forvænt med at have, vil vi jo gerne beholde dem længst muligt, men naar det saa gaar som i Noahs dage, hvorom der berettes, at de »tager til ægte og bortgifter«, saa gaar der jo en gang imellem skred i rækkerne. Det skal baade i taknemmelig erindring og i sandhedens interesse nævnes, at 5 lærerinder fra de senere aar blev her, indtil de indtraadte i ægtestanden.

Nu sidst forsvandt Anna Marie Pedersen den vej. Hun kom hertil til maj 1960, og vi havde hende altsaa kun to aar, men det er med megen glæde, vi tænker paa hendes virke paa Stids-holt Ungdomsskole, hun var god at have med i en skoles lærer-

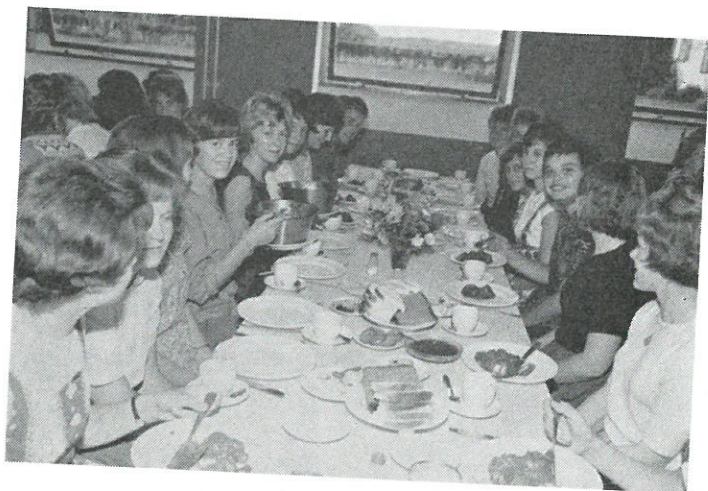

Glad og veloplagt

kreds, og hun var eleverne en god kammerat og en dygtig lærerinde. Der gik ry af hendes dygtighed som haandgerningslærerinde, inden vi fik hende, og hun svarede til alle forventninger. Ved Anna Maries og Oles bryllup var vi 10 her fra skolen; vi glædede os med dem, men vi vil savne Anna Marie.

Meget tyder paa, at vi ogsaa skal til at se os om efter en ny husholdningslærerinde. Maren Petersens Jørgen har faaet stilling, og de snakker bryllup. Ret skal være ret. De havde fundet hinanden, inden Maren Petersen kom hertil i foråret 1960. Hun fik næsten daglig brev den første sommer, og de var viselig ikke fra fædrenebyen Hingeballe alle sammen. Størsteparten, adresseret til M/S Petersen, var længere borte fra. Da der ikke er aftalt bryllup, vil jeg ikke »afsende« Maren, som tilfældet er med Anna Marie, men indskrænke mig til at sige, at Jørgen faar en god og dygtig kone, der kan lære saavel piger som drenge

Bordfæller

at lave mad. Hun kan faa det bedste vidnesbyrd herfra »i alle maader«. Det værste er, at vi vil komme til at savne Maren og hendes gode humør — meget.

Det er altid saa rart, naar nogle af sommerpigerne efter skoleopholdet tager plads her bagefter. Fra sommeren 1960 beholdt vi Erna Jepsen og Sonja Guldbæk den følgende vinter, og Hanne Boeldt Christensen blev hos os et helt aar.

I øjeblikket oplever vi det helt store, at hele flokken er gamle elever. Ruth Jepsen fra sommeren 1955 er køkkenchef, de øvrige piger var elever nu i sommer, Ellen Margrethe Jakobsen, Birthe Mortensen, Anne Grethe Olsen, Doris Pedersen, Annegrethe Rasmussen og Eva Guldbæk, Eva var her ogsaa vinteren før sit skoleophold. Vor tidligere køkkenchef, Inger Larsen, var jo ikke gammel, elev, men mange hold kender Inger fra hendes lange og tro tjeneste her. Inger Larsen havde en krævende opgave, og hun røgtede den med dygtighed. Stilfærdighed og trofasthed var sikre kendetegn for Inger.

Vi glæder os stadig over, at vi med den store udvidelse og modernisering for et par aar siden fik den gode ramme om vort arbejde, som vi nu har. Det har betydning for undervisningen, husførelsen og for alles velbefindende.

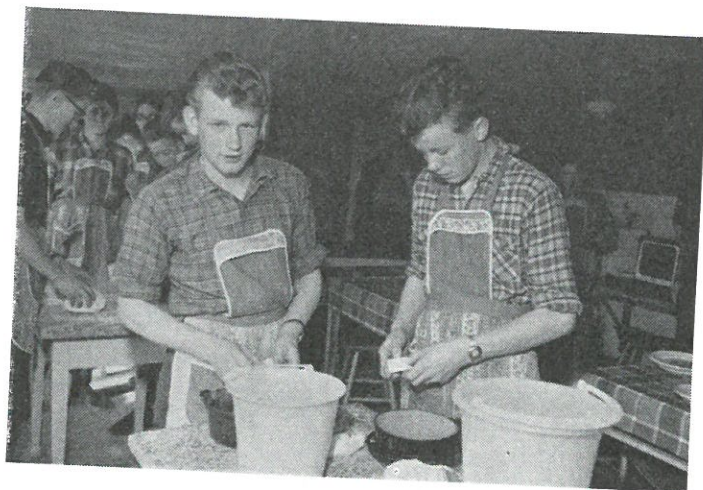

Her er altid godt humør

Der spørges undertiden, om ungdomsskolerne har sporet nedgang som følge af den nye skolelov og oprettelsen af et 8. skoleaar i en del kommuner. Det er glædeligt at kunne svare, at i hvert fald alle nordjydske ungdomsskoler har fuldt. Hvad fremtiden vil bringe, kender vi ikke, men een ting maa være givet: at vi bestandig toner rent flag som ungdomsskoler. At mange i den kommende tid vil ønske et ungdomsskoleophold i stedet for eller efter et 8. skoleaar, er kun glædeligt. At tage et tilbørligt hensyn under disse omstændigheder, baade hvad angaar eventuelle særfag eller lignende, behøver ikke, naar skolen ellers har et klart sigte, at bringe nogen konflikt.

Vi har jo i flere aar afsat nogle ugentlige timer til hobby. I sommer har vi ofret disse timer til valgfri fag. Alle øvrige timer er bevaret, som de var. De valgfri fag, som vi er begyndt med, er engelsk, tysk, kemi, bogføring og fri idræt.

Mandens ligeberettigelse

Engelsk har baade et begynderhold og et hold for dem, der har haft det før, og som ønsker at gaa videre.

Vi har haft glæde af, at vi indførte husholdningsundervisning ogsaa for drenge. Med et forholdsvis lille timetal har de faaet lært saa meget, at det virkelig betyder noget for dem i fremtiden.

De faste underholdningsaftener har været meget populære, det gælder fredagsklubben aaret rundt og drengenes onsdagsunderholdninger. Fjernsynet har naturligvis spillet en rolle i weekend-underholdningen. Var det en lille flok, der var hjemme, var det jo ofte hos familien Buhrkall, der blev »set«; var her mange hjemme, hvad jo ogsaa hænder, blev apparatet rullet ind i foredragssalen. Adskillige gange havde vi lejlighed til at se film eller lysbilleder, ofte var det foruden at være fornøjeligt ogsaa lærerigt, — ja, vi vil jo ogsaa somme tider gerne se noget »blot til lyst«.

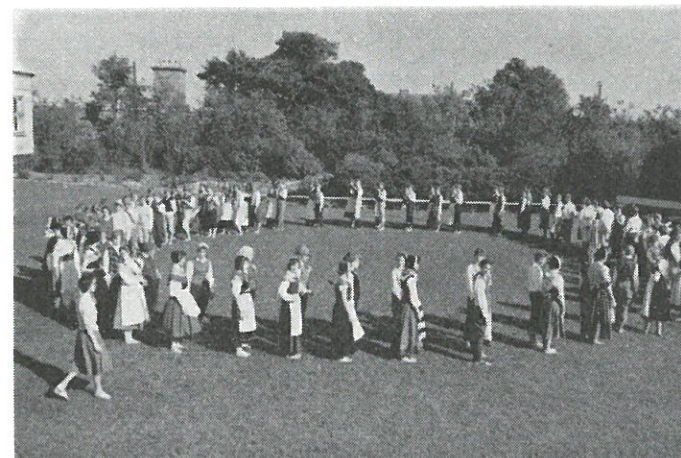
En dagbog er vist en saare nyttig og god ting. Vi ved jo nok, at nogle har en dagbog, som de betror sig til, andre bruger den til at notere de vigtigste oplevelser i. Som hjælp til de næste par sider i min beretning ville en vel ført dagbog uden tvivl have været til nytte, men jeg hjælper mig med min hukommelse, et par udklip og min kalender, — apropos: dagbog. Er det ikke en skæbnens ironi, at der paa et bord inden for synsvidde til-

50 % til regning

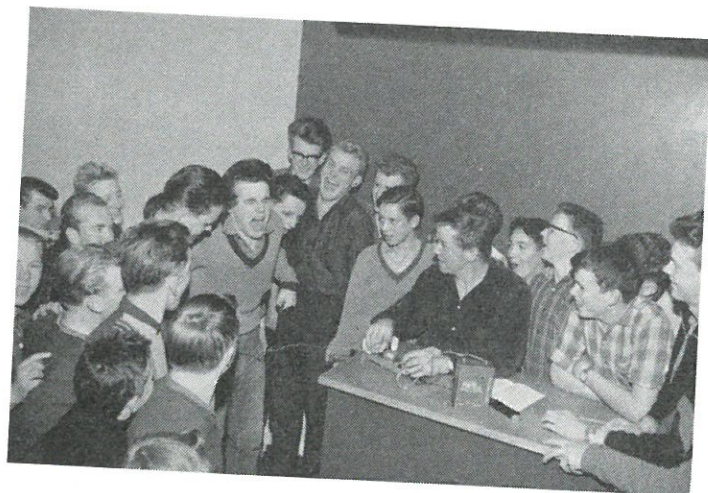
fældigvis ligger en avis med en fremtrædende overskrift: dagbog. Der er naturligvis intet af interesse for mig i øjeblikket i disse rubrikker, og alligevel *er* det umuligt at lade være med at se, hvad der staar.

Besøgende i Det hvide Hus har i den sidste tid lagt mærke til, at præsident Kennedy er gaaet over til at ryge længere cigarrer, den mest imponerende torpedo af en Corona; han paastaar, at den er praktisk, den varer nøjagtig lige saa længe som et

Klar til Per Snedkers polka

Knud er i stødet

normalt kabinetsmøde. — Absolut uden interesse. Hvis jeg endelig ryger ved mine kabinetsmøder, er det en beskeden Monaco.

Sovjetrussiske videnskabsmænd har i det østlige Ruslands sumpe og skove fundet en plante, der kan faa kyllinger til at blive udvoksede paa to maaneder, og man bliver sprængfyldt af arbejdslyst ved at spise dem. — Det sidste lyder tillokkende for den, der sidder ved sit skrivebord til ud paa de smaa timer.

Men her er en udtalelse af Knud Lundberg: I det mindste een gang i døgnet bør man sove, til man vaagner af sig selv. — Hvad om jeg gjorde det i morgen formiddag? Det lyder nærmest som en haan.

Nej, maa jeg saa be' om kalenderen og finde november 1960.

3. november. Der staar aabningsfest, hvilket selvfølgelig ikke er en overraskelse. Godt begyndt er halvt fuldendt, — siger man, og det passer i hvert fald i denne forbindelse. Det var en god begyndelse, og som tidligere nævnt kom fortsættelsen til at svare dertil.

2. december: besøg af Dansk Vandrerlaugs rejsesekretær, Johs. Johansen. Det var som sædvanlig en fin tur, han tog os med paa gennem foredrag og film. Der findes ikke mange saa inspirerende som Johansen.

4. december: gamle Stidsholt-elevs stævne i Aalborg. Denne

Før morgenforedraget

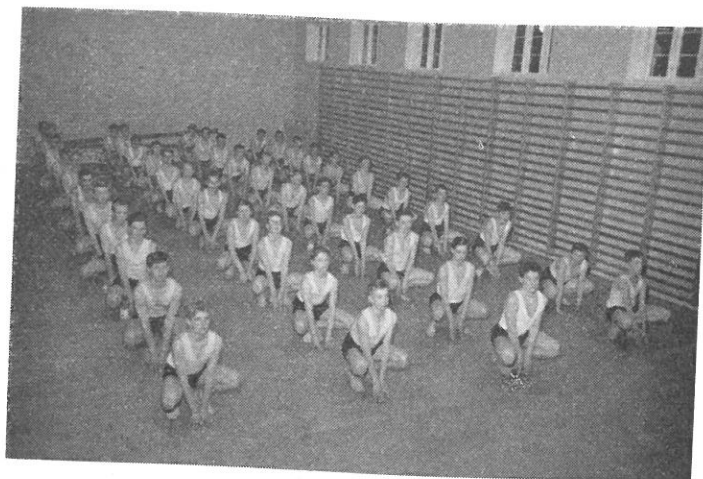
gang var det fint vejr, heldigvis. »Desværre fint vejr,« sagde nogle, som gerne ville sne inde, som de og jeg gjorde aaret før. Tilslutningen var meget stor, og stemningen særdeles god. Jeg holdt foredrag, og min kone viste lysbilleder fra vor rejse til Venezuela.

6. december: besøg af forstander Jens Marinus Jensen, der talte for eleverne i to timer. Det er vist overflødigt at tilføje, at hans foredrag blev hørt med stor interesse.

To mand høj

Benkast tilbage og frem!

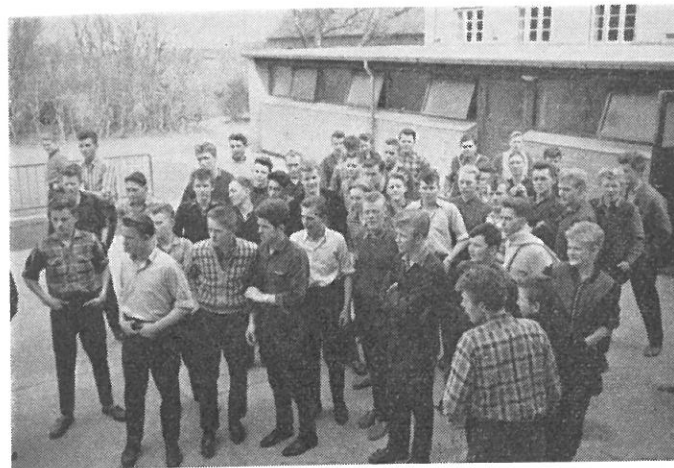
20. december: elevernes Aalborgtur. Vi besøgte Spritfabrikkerne og Ny Dampmølle og var i Aalborg Teater om aftenen. Alle var glade for turen og i julestemning.

21. december: juleafslutningens store dag med festligt julebord, julehistorie og endnu mere julestemning. Og tænk, lige sove en kort(!) nat — og saa hjem til jul.

5. januar indledte vi det nye aar med juletræ, som vi plejer, og hvor det var hyggeligt og dejligt, som det ogsaa altid er. Alle var veloplagte og glade for at begynde igen, og det er af stor værdi.

Januar er en god maaned til arbejde, og der er som regel ikke megen afbrydelse, tiden udnyttedes i hvert fald godt.

I februar havde vi forældrefesten; vi var ca. 300, da saa godt som alle forældre var mødt. Efter velkomst og kaffebord viste eleverne gymnastik, og senere paa eftermiddagen talte jeg om det folkelige foredrags betydning i disse aar, da saa meget er medvirkende til at skabe aandelig fattigdom. — Der er vist ikke mange lejligheder, hvor man møder fællesskab saa ægte og klart som ved forældrefesterne; og det er selvfølgelig det allerbedste, der kan siges om dem. Drengenes underholdning om aftenen var en meget fornøjelig afslutning paa en god dag.

Ud at gaa

Blandt de film, vi fik set i den sidste tid, vil jeg gerne nævne den smukke naturfilm, som jagtkonsulent Jørgensen viste den 24. marts. Den var fremragende, og vi var naturligvis glade for at se den.

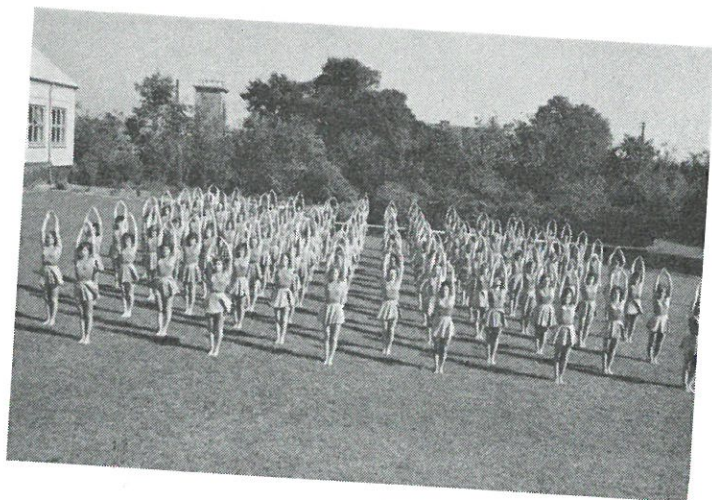
29. marts var vinterens afslutningsdag. Senere kunne det ikke være, det var dagen før Skærtorsdag.

Det var skolens elevhold nr. 60, vi modtog 3. maj, da de 100 sommerpiger rykkede ind, og det var 20 aars dagen for frk.

Fem biler
og en folkevogn

Øvelse gør mester

Søndergaards ansættelse ved skolen. Faa mennesker har formaaet at virke saaledes, at de er blevet eet med deres gerning, som frk. Søndergaard er blevet det. »For troskab og villig tjeneste« skrev en dansk konge for mere end 500 aar siden i adelsbrevet, der blev udstedt til Odense bys førstemand. De samme ord falder det os naturligt at tænke paa i forbindelse med frk. Søndergaards uselviske og dygtige arbejde paa Stidsholt Ungdomsskole.

Aabent sind, gensidig tillid og godt kammeratskab var de ord, der især blev fremdraget ved indgangen til sommeren 1961, og de kom til at kendetegne livet paa skolen i de fem maaneder. Det er saa stort, naar et elevhold rigtig lever op til det, der bliver sagt ved deres ankomst; men det var netop det, sommerpigerne gjorde.

I juni maaned havde vi et week-end stævne med mange gode og lærerige ting paa programmet. Hovedtaleren var fru Else Zeuthen, København.

Norgesturen berørte ikke vort daglige arbejde, da det jo er gamle elevers tur.

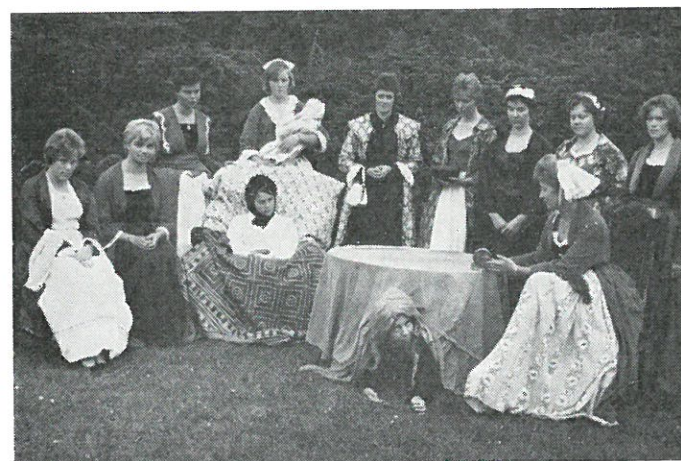
Amtsgymnastikstævnet i Brønderslev berører os derimod i høj grad. Grethe Buhrkall ledede gymnastikken med sine 100 piger. Megen træning forud, megen glæde bagefter.

Tak for dansen

Sct. Hans aften var isnende kold. Vi havde lagt til rette til et mægtigt baal ved Solsbæk strand, men vi blev enige om, at det var klogest at blive herhjemme og gemme Solsbækturen til en anden dag. Vi fik en hyggelig Sct. Hans fest alligevel, selv om baalet i haven var af noget mindre format.

Der var ikke saa mange udflugter i sommer med afslutning paa skolen. Det kan skifte fra aar til aar; men vi havde til gengæld glæde af at modtage dem, der kom.

Barselstuen

Ave Maria

Til elevmødet havde vi i aar indbudt alle gamle elever 1931—1936 til en jubilæumssammenkomst. I betragtning af, at de er spredt ud over landet, var der pæn tilslutning fra disse fem aar. Vi havde et par hyggelige timer sammen, inden det egentlige elevmøde begyndte.

Til forældrefesten to dage efter elevmødet var tilslutningen meget nær ved 100 pct., og vi havde igen en smuk fest. Jeg talte til forældre og elever, og saa blev der i øvrigt budt paa gymnastik, folkedanse og sommerspillet som ved alle elevmøder.

Vi havde i aar en hel flok elever fra Læsø, og det var selvfølgelig medvirkende til, at vi fik den Læsøtur, som vi aldrig vil glemme. Lørdag den 26. august sejlede vi over til den ø, som vi i klart vejr kan se fra Solsbæk strand. Kendskabet til Læsø var ret begrænset for de flestes vedkommende, da de aldrig havde været der. Nu kender vi Læsø som et dejligt stykke Danmark med rig afveksling i naturen, men først og fremmest med nogle rare mennesker, som det var hyggeligt at være sammen med. Vi var indkvarteret paa en gaard alle sammen. Et stort høloft var indrettet til sovesal for pigerne, som laa blødt og godt. Iøvrigt havde vi ogsaa tilknytning til Idrætshuset, hvor vi indtog vore maaltider. Her opførtes sommerens skuespil »Tider og mennesker« for et stort og interesseret publikum. Pigerne

Ungt selskab
i gammel gaard

farvestraalende dragter og sikre optræden virkede betagende saavel paa os, som var med derovre, som paa Læsø-boerne, der i hvert fald aldrig havde set 100 Stidsholt-piger boltre sig i deres roller. Efter forestillingen havde vi et mere privat samvær med vore Læsøforældre, der indbød til kaffe i idrætshuset.

Om søndagen havde vi en særdeles vellykket rundtur paa øen. Alt saa vi, ogsaa Læsø-museet paa den gamle gaard.

Museumsgaarden
paa Læsø

Frits i høstakken
(Fikserbillede)

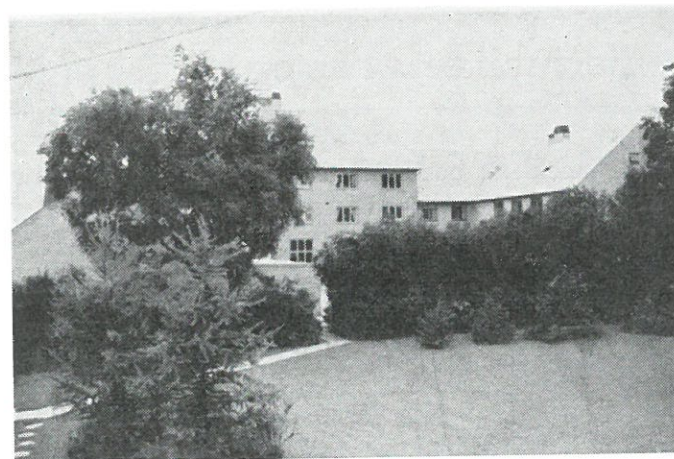
Vi var maaske lidt trætte efter den lange køretur og traveturene i klitterne, men da der blev kaldt sammen til gymnastikopvisning paa pladsen ved Idrætshuset, virkede pigerne alt andet end trætte. Straalende oplagte gik de i lag med sidste punkt paa programmet. Hjemturen var behagelig, de smaa bølger kunne da slet ikke gøre indtryk paa os. I Frederikshavn holdt Smeds busser paa kajen, parat til at køre til Stidsholt, naar vi fik alle vore ting bjerget i land. Alle forældrepar derovre tænker vi paa med taknemmelighed, nu da vi genoplever turen i mindet.

Fru Hansen, Byrum, veg ikke fra os, men hjalp os til rette med alle ting og havde truffet aftaler til alle sider; og vi skylder hende en særlig tak for hele dette store arbejde.

Ved efteraarsmødet havde vi den store glæde at have fru Signe Højer fra Stockholm og biskop Erik Jensen som talere. Det var vægtige og gode ord, der lød i de to foredrag.

Efteraarsmødet er ligesom elevmødet nærmere omtalt i en anden artikel, da jeg gerne vil give dem mere plads, end der kan blive i denne beretning.

»Det glemmer jeg aldrig« var jo titlen paa en serie udsendelser i radioen i sommer, og hver eneste sommerpige vil sige det samme om afslutningsfesten, og sikkert ogsaa adskillige forældre. Det var en smuk afslutning, først kirkegang og derefter

Skolen set fra nord

den egentlige afskedsfest i gymnastiksalen og foredragssalen, der begge var fyldte. Naar de mange gode taler og hjertelige ord ikke længer huskes, vil der være et klart minde om, hvor svært det var at sige farvel.

Nu maa jeg blænde ned for sommeren 1961, men inden der sluttes, sender vi vore hjerteligste hilsener til alle vore mange hjem ud over landet og til alle gamle drenge og piger, som vi fik lov at dele en vinter eller sommer med. Lev vel derude, hvor I nu færdes. Vi tænker paa jer og ønsker jer alt godt, ogsaa det allerbedste: Velsignet jul.

Hans Jakobsen.

Elevjubilæet. Før og efter

Scenen er et indeklemmt husmandssted, hvor manden er borte på arbejde den halve dag, og konen forsøger at passe det daglige.

Han og hun i samtale.

Hun: »Hvis nu de to store drenge kan være hos Ellen, tøsen hos Inger, og jeg tager lillebror med — og hvis så Annette vil passe kalve, grise, kaniner og høns, og hvis vi laver en fold til køerne i stedet for at ha' dem i tøjr, og hvis du vil leve af konserver og havregryn — må jeg så rejse til det elevmøde?«

Han: Hvad er der ved det elevmøde på den skole, der gør, at du vil ha' al den ulejlighed, du, der er så bange for at bede andre om hjælp?«

Hun: »Jeg skal fortælle dig det, når jeg kommer tilbage.«

Han: »I grunden skulle jeg vel også ha' været med. Nu har de to (billeder af forstanderparret på Stidsholt) stirret mig i møde fra mit natbord hver morgen og hver aften i 13 år.«

Hun: Det er jo så svært at komme hjemmefra begge to. Ja, jeg har tørret støv af de billeder daglig, vi kan godt flytte dem et par tommer.«

Han: »Det er muligt, men de har altid været der, og de har bestandig fået nye rammer.«

Hun griber begærligt ordet ramme: »Ja, der er også alt det nye, de har bygget. De byggede også, da vi var der, nu vil jeg gerne se, hvordan der ser ud nu, og jeg håber at træffe nogen af pigerne fra dengang.«

Han: »I er forlængst vokset fra hinanden, hvad har I til fælles nu — fordi I en kort sommer for 25 år siden havde nogenlunde samme kår, rejs bare — men glem ikke, at du var advaret.«

Hun rejser en sommernat over Århusbugten, og dagen efter står hun sammen med en veninde i Stidsholt. Så hører de fru Jakobsens lyse stemme dele de sidste ordre ud, selv har hun travlt med de sidste forberedelser til festen.

Årene forsvinder i 11 dejlige timer. Vi spiser til middag, kører til kirke, drikker kaffe, ser på folkedans, hører foredrag, ser underholdning.

Stidsholt — Stidsholt — Stidsholt.

Så synger de »Dejlig er Jorden«. Åh, denne klump i halsen. Jakobsen takker, fordi vi kom. Herregud — vi kom jo, fordi vi gerne ville, fordi vi ikke kunne lade være.

Men hvordan fortælle ham derhjemme om det: Dette samvær, dette fællesskab.

Så igen tog og skib. Kalundborg fjord som en åben favn. Røsnæs. Asnæs. Solen stod op inde over Sjælland. Måske er der alligevel kønt herovre. »Han« er på kajen.

Det er umuligt at fortælle noget nu. »Træt?« spørger han. »Ja, meget træt.«

Dagen går, og de sidder ved aftenkaffen.

Han: »Hvordan var det så?«

Hun: »Ja, de røde møbler var slidt en del. De havde fået pejs, og fru Jakobsen var blevet klippet.«

Han: »Jeg mener naturligvis: var der varme på værelserne, var der badeværelser o.s.v.«

Hun: (det havde hun glemt at se). »Ja, der var dejligt varmt overalt«. (Ikke sandt i juli måned.)

Så fortæller hun om sangen i Volstrup kirke af alle de unge stemmer. Sangen, der overdøvede orglet, så orglet blev ledsagemusik...

Han: Det var vel også en god prædiken?«

Hun: Ja, det var om bespisningen i ørkenen.«

Han lidt senere: »Nu har du fortalt mig om en gymnastikopvisning, hvor du ikke lagde mærke til systemet, om folkedanse, du ikke så, om et foredrag, du ikke kan huske, og dog siger du, det var en indholdsrig dag.«

Hun: »Ja, det var en god dag. For 25 år siden søgte Jakobsens at vise os vejen til kirken. Nogle af os fandt den vej, nu viste de os den igen. For 25 år siden pegede de på gymnastikken som en vej til legemskultur. De søgte at vise os værdien af den kultur, der er i de gamle danse. — Jeg ved ikke, hvor meget jeg sansede af de opvisninger nu. Her sad vi 7 kammerater og nød

hinandens selskab. Der sad hr. og fru Dam og så ud nøjagtig som dengang, det samme uselviske smil — lidt borte sad Jakobsen — var det i dag — var det i går — er der gået så mange år? Fru Jakobsen var alle steder. Det var hun også dengang. Hun lærte os at regne med samme ildhu, som hun rensede kloak. Intet arbejde var for småt eller for stort til hende. Det var også fru Jakobsens opgave at lære os glæden ved at synge.

Engang for mange år siden var fru Jakobsen syg, men hun var dog hjemme til åbningsfesten med vinterdrengene: Der var kun 22 elever det år, men tværs gennem salen kunne vi høre fru Jakobsens lyse stemme: »Så hæv dig, skole, og frygt kun ej, forældet aldrig blir livets tale«.

Jo, vist hørte jeg foredraget. En anden dag husker jeg det sikkert. Men det, jeg husker lige nu, er, at samme Lomholt for 25 år siden læste »Hakon Jarl hin rige« — sådan at jeg 10 år efter i Århus købte Oehlschlägers samlede værker hos en markandiser.

Jo, de viste os vejen til de gode glæder. Glæden ved litteratur og digtning fik jeg hos Jakobsen. Vi skrev en lang liste over bøger, Jakobsen syntes, vi skulle kende. Jeg nåede gennem listen på 20 år. Og så den glæde, »vi gamle« har af at skrive sammen. Jeg bliver så glad, så glad, hver gang der ligger et brev på kommoden fra en af de gamle. Vi har gået på samme skole; vi har en mulighed for at forstå hinanden, selv om vore ydre kår er meget forskellige. »Jeg ved ikke, om du forstår, hvorfor jeg måtte ta' derop? Nu har jeg prøvet at fortælle dig det.«

Han: »Jeg er i alt fald en smule misundelig.«

De hjerteligste hilsener til alle fra 1936 — til lærere og elever — til dem, der kom til elevmøde, og dem, der ikke kom.

Magda Pedersen, Yppenbjerg pr. Jerslev, Sjælland.

Glimt fra Norgesrejsen

Jakobsen har bedt mig skrive lidt om gamle elevers Norgestur, men det skulle kun være smaa glimt fra turen, da programmet jo ikke var væsentlig forskellig fra forrige Norgestur. Jeg afholder mig derfor fra at gennemgaa programmet fra dag til dag og nøjes med nogle personlige indtryk.

En dag sidst i maj måned kom fru Buhrkall ind på mit værelse og sagde med fast stemme, om jeg straks ville komme ind på Jakobsens kontor.

Jeg blev underlig til mode. Bare der ikke var et eller andet i vejen, og jeg vil ikke nægte, det var med hjertebanken, jeg trådte ind ad døren.

Men da jeg så Jakobsens ansigt, blev jeg mere rolig, og han spurgte, om jeg kunne tænke mig at komme med de gamle elever til Norge. — Om jeg kunne — rejselysten som jeg er, var jeg selvfølgelig lykkelig for sådan et tilbud, og da jeg havde været på tur i Norge to gange før, vidste jeg, hvilket dejligt turistland det er, samtidig ville det glæde mig at være sammen med de gamle elever et par dage, der er altid minder at opfriske.

Da turen var bestemt til den 14. juni, var der god tid, inden vi skulle til amtsstævne i Brønderslev, så både fru Buhrkall og jeg kunne komme med.

Mærkelige nok — eftersom vejret var sommeren igennem — havde vi fint vejr hver dag, vi var deroppe.

Så snart man mærker skibet bevæge sig hen over bølgerne, føler man længselen efter det ukendte eventyr, de kommende dage har at bringe. Når først Danmark er forsvundet fra horisonten, og vi er på vej til et nyt land, tænker jeg ofte: »Hvad mon den enkelte føler, hvordan virker alt det fremmede på ham eller hende?«

Ja, hvis I alle kan opleve det ved at betragte naturens enestående kunstværker, som jeg selv gør, så er det ingen sag, men

det kommer uvilkårligt i mine tanker — er der mon alligevel nogen, som ikke ser eller føler alt det vidunderlige — ja, da er det synd for dem.

Jeg er ihvertfald sikker på, fru Jakobsen og jeg oplevede meget, da vi efter ankomsten til Larvik startede på den lange bustur gennem afvekslende landskaber. Vi skiftedes vistnok til at sige — åh! — og næh! — eller at give et gisp ved det næste levende billede, vi betragtede gennem bilruderne, vi kunne simpelthen ikke lade være, selv om vi begge havde set noget af landet før, ja, fru Jakobsen har endda været på omtrent samme tur mange gange, men hun var bestemt lige så begejstret som jeg. — Der var ingen fare for, at vi ville falde i søvn, så skulle den ene nok holde den anden vågen, men vi måtte jo også se det alt sammen, jeg tror næsten, vi kappedes om at indsuge al den skønhed, som omgav os. — Jeg havde nemlig ondt af dem, der satte sig til at sove, så snart de kom i bussen, men heldigvis var det et mindretal.

Det gav en god appetit og en glimrende søvn efter sådan en dagsrejse.

En morgenstund med fint vejr er dejlig i Norge, man vågner op og har udsigt over et højt fjeld måske med en lille smule sne på toppen, der glitrer i solskinnet, — men hvad så med en aftenstund, hvor alt er blikstille, dem oplever vi vist ikke mange til i Danmark.

Det er rart med en tur i svævebanen på sådan en lun sommeraften, giver I mig ikke ret i det, I som var med i år, I husker nok endnu, hvor fint vejret var den aften, vi prøvede det.

Men selv om vi var glade for at komme med i kabinen op på fjeldet, behøvede ham kabineføreren nu ikke at lade os sidde og svæve der højt oppe i luften på samme sted i alt for mange sekunder — vel — nej, jeg husker, der var nogle stykker, som begyndte at blive blege.

Ja, er morgen og aften behagelige deroppe, er luften også sund og frisk om dagen, jeg synes ikke, man mærker noget med sløv eller tung luft i Norge, det er vel tilmed en kendsgerning, at klimaet virker helbredende på astmapatienter.

Hvad mener I om den dag, vi stod ved sluserne i Vrangfoss og betragtede regnbuen, igen måtte man undres over naturens kræfter.

Sådan kan man finde den ene oplevelse efter den anden, noget som ikke glemmes, og Norge er et langstrakt land, der er meget at se, kunne det ikke være rart at komme en tur til midnatssolens land oppe i Nordnorge. Jeg ved, jeg vil aldrig blive træt af at rejse til dette land, som tillige har en elskværdig befolkning.

Nej, det var først på hjemturen, vejret tog sin sure mine på, regn og storm havde samlet sig, nu turen var til ende. Vi var selvfølgelig heldige som altid — nemlig at vi kom med »Cort Adeler« på dens jomfrurejse. Men selv det store, flotte skib kunne ikke redde alle passagererne fra at rende med hvide poser.

Det blev en dejlig tur helt igennem, og hvor var I nemme at have med — I gamle elever — men sådan regner vi da også med, S. U. elever er.

Tak til alle, som var med på turen.

Rigtig glædelig jul og godt nytår ønskes alle gamle elever samt venner og bekendte af skolen.

Laura Mortensen.

Elevmødet og efterårsstævnet

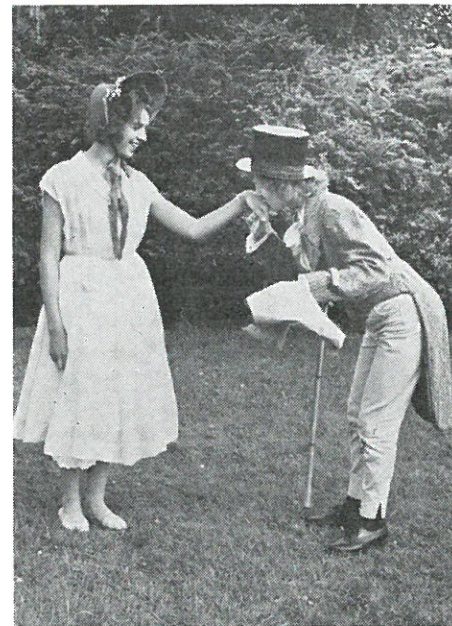
Stidsholt Ungdomsskoles elevstævne slog alle rekorder med hensyn til fremmøde. 500 gamle elever deltog i stævnet, der fik et yderst vellykket forløb. Traditionen tro indledtes der med gudstjeneste i Volstrup kirke, og den store kirke var så tæt pakket, at den i sin 800-årige historie næppe nogen sinde tidligere har haft større besøg. Forstander Jakobsen prædikede over dagens evangelium.

På skolen indledtes den festlige dag med gymnastikopvisning ved Grethe Buhrkall, der ledede de 100 piger, som med skolens fane i spidsen marcherede ind på den grønne plæne. Pigerne var meget dygtige og gennemførte deres øvelser med en enestående præcision til musikledsagelse. Efter opvisningen fulgte folkedans, hvorefter stævnet fortsatte i gymnastiksalen. Her bød forstander Jakobsen og elevforeningens formand, Juel Højbjerg, Jerslev, velkommen. Forstanderen talte specielt til 25 års jubilarene, der om formiddagen havde været samlet til en fest på deres gamle skole. Det var første gang, der holdtes et jubilæum på skolen, og forstanderen udtalte sin glæde over den trofasthed, de gamle elever udviste over for deres skole. Pastor Lumholt, Bøvling, holdt et foredrag om at kunne høre. Han indledte med at citere ordet: »Den, som har øren at høre med, han hører«, og understregede, at betydningen heraf er at få fat på meningen i, hvad der bliver sagt, en evne, der ofte er medfødt, men som mange mister igen. Hver gang man mødes om Guds ord, taler Gud til os, når man møder med åbent sind. Hvis man blot løber efter den veltalende og populære prædikant, sigter man for lavt.

Om aftenen opførte skolens elever et skuespil, som var tilrettelagt af fru Risegaard Jakobsen, og heri deltog alle skolens elever.

Dette sommerspil omfatter billeder fra tiden mellem 1086 og 1961.

Provst Sevaldsen, Hjørring, skrev i sin tid en dramatisering om St. Knuds kilde, en handling, der udspilles 1086, og med

God morgen,
smukke jomfru

brudstykker derfra indledte pigerne, hvorefter de fremviste middelalderens langdans fra 1300. Videre vistes en munter scene fra Holbergs »Barselstuen«, og denne efterfulgtes af J. L. Heibergs »Aprilsnarrene« fra 1840. Inden scener fra Jeppe Aakjærs muntre skuespil: »Når bønder elsker« opførtes, dansede pigerne en polsk dans fra 1880, og fra vore dage dansedes med liv og lyst rock and roll.

26 nationers flag vajede uden for Stidsholt ungdomsskole, da fire hundrede mennesker fyldte skolens gymnastiksal til efterårsstævnet. Der var deltagere fra mange egne af Nordjylland, og eftermiddagens to foredrag gav de mange deltagere en stor og rig oplevelse.

Forstander Hans Jakobsen bød velkommen og udtalte sin glæde over den trofasthed, der altid blev vist over for skolen. Forfatterinden, fru Signe Højer, Stockholm, og biskop Erik Jensen, Aalborg, talte ved stævnet.

Fru Risegaard Jakobsen introducerede fru Signe Højer, som derefter holdt et meget fængslende foredrag om det nye Afrika.

Hun indledte med at give en historisk redegørelse for udviklingen i Afrika og talte om den danske koloni, der blev oprettet på Guldkysten i slutningen af 1700-tallet. For få år siden var Afrika den sorte verdensdel, men pludselig vågnede afrikanerne og interessen om Afrika.

Europas og Amerikas velstand byggede gennem århundreder på Afrika, hvor amerikanerne hentede slaver og europæerne råstoffer, hvad navne som Slavekysten, Elfenbenskysten og Guldkysten minder om. Vi europæere er i stor skyld til dette folk, en skyld som en mand som Albert Schweitzer søger at betale af på.

Fru Højer talte også om Guldkystens frigørelse og omtalte englænderne som den bedste kolonimagt. Når Guldkysten skiftede navn til Ghana, skyldtes det, at afrikanerne ikke ønskede at beholde de gamle navne, der bragte erindringen hen på afhængighedstiden, og navnet er taget fra et stort kongerige, der i 1100-tallet fandtes i Afrika. Ligesom inderne har deres sagn om, hvorledes racerne er blevet til, har også afrikanerne deres. Inderne siger, at da Gud skabte de første mennesker af ler, glemte han de første, da leret skulle brændes, og derfor blev de helt sorte. Anden gang ville han passe bedre på, men så kom de for tidligt ud af ovnen og blev til blegansigterne. Men tredje brænding var helt i orden, og det var de fint brune indere.

Afrikanerne siger, at de var de første, der blev bagt, og da var farven endnu så kraftig, at de blev sorte, men efterhånden blev den mere udvandet, og derfor blev andre racer så lyse. Forfatterinden fremhævede denne selvironi som noget meget betydningsfuldt. Vi må stræbe efter at kunne se vore egne fejl, det er den bedste vej til forståelse.

Det nye Afrika vil ikke et ensidigt samarbejde med Øst eller Vest, men ønsker samarbejde med små lande som Danmark, Norge og Sverige, og man ønsker den afrikanske linie. Ofte hører man, at afrikanske stater ønsker samarbejde med kommunisterne, men virkeligheden er den, at de tager imod hjælpen, hvor de kan få den, ligesom Europa under sidste verdenskrig i kampen mod nazisterne tog imod hjælpen fra Sovjet.

Biskop Erik Jensen

Som en gammel negermor engang sagde til mig: »Briterne og de andre hvide vil hjælpe os med meget, men de kan ikke hjælpe os med at være lykkelige, for de ler kun, når de har vin i maven«.

Den bedste hjælp, vi i dag kan yde afrikanerne, er at vise solidaritet over for dem. Vi skal ikke sætte os til dom over dem, vi har selv meget at lære af dem, og vi skal regne de sorte for vore medmennesker.

Derefter talte biskop Erik Jensen om dåben.

— Jeg ønsker ikke her at polemisere om dåben, sagde biskopen til indledning, selv om vi i vort præsteløfte har bekendt, at vi vil bekæmpe lærdomme, der strider mod den danske folkekirke.

Jeg har selv den overbevisning, at den bedste måde ikke er at bekæmpe andre meninger, men at gøre rede for sandheden, som den står for en.

Når vi døber et lille barn, gælder denne dåb overalt, og selv i et højkatolsk land som Argentina vil ingen præst tillade at døbe barnet om igen. I øjeblikket ser det fra England ud til, at visse kredse inden for baptisterne er yderst betænkelige ved at gendøbe. Det vil blive interessant at se, hvad det udvikler sig til.

Mange nærer betænkeligheder, når et barn skal døbes, og spørger, er forældrene nu troende? Er præsten hellig nok? Får barnet nu en ordentlig kristendomsundervisning i skolen? De vil have en vis garanti for, at Guds handlemåde ikke er helt til grin. Jeg ser gerne de tre ting, men vil ikke dermed fratage Gud magten til at kalde et barn sit eget uden først at spørge Per eller Poul. Jeg er af den overbevisning, at det har været fastholdt for Kristus, at alt kristenliv har sin begyndelse i dåben. Dåben er på en eller anden måde indgangen til Guds rige.

Så længe jorden står, vil der være noget, der gør oprør mod det, at Gud vil frelse menneskene alene uden vor hjælp. Men det hele har sit udspring i Guds evige kærlighed. Kærligheden består ikke i, at vi har elsket Gud, men at han elsker os.

Da jeg for 55 år siden blev holdt over døbefonten — jeg håber, præsten var troende, men ved det ikke — har Gud tilladt sig at handle med mig uden at spørge mig først.

Der er folk, som opdrøres over noget sådant, men hvis de tager et adoptivbarn, er den eneste, der ikke bliver spurgt, barnet selv. Og så er det smukt og næstekærligt.

Biskoppen talte derefter om det synlige tegn i dåben og om menighedens tilstedeværelse. Vi kan ikke undvære menighedens forbøn, men jeg vil aldrig gå med til nogen som helst betingelse for dåben, der hviler i Guds frie kærligheds valg.

Der var spisepause til kl. 19, hvorefter de 100 Stidsholtpiger opførte skuespillet »Tider og mennesker«, og de høstede stort bifald for deres smukke præstationer i det lødige stykke.

Korte hilsener

Vi ønsker alle gamle elever og venner en glædelig jul og et godt nytår med tak for det gamle.

*Jakob, Morten, Lars.
Grethe og Jeppe Buhrkall.*

Nu er det igen advent, vi har tændt det første lys i adventskransen, og vi fem i annekset skal snart fejre den tredje jul i Stidsholt. Vi vil gerne hermed sende alle gamle elever en hilsen og ønske jer en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

*Tom, Flemming og Fritz.
Lillian og Aage Hansen.*

Vi sender alle gamle elever og venner fra årene på Stidsholt Ungdomsskole vore bedste hilsener med ønsket om en glædelig julefest og et godt nytår.

*Anna Marie og Ole Olesen,
Petersminde, Aabyhøj.*

Nu har jeg saa taget bestemmelsen og har forladt Vendsyssel og dermed Stidsholt Ungdomsskole, men jeg kommer da tilbage, forhåbentlig mange gange, på besøg. Jeg vil benytte denne lejlighed til at sende min hjerteligste tak til gamle elever for de mange minder, som jeg har taget med. Ligeledes sender jeg en meget stor tak til Hr. og Fru Jakobsen, lærere og lærerinder for det gode samarbejde gennem de 1½ år, jeg har undervist ved skolen; det vil blive svært at finde magen til. Jeg vil ogsaa savne Vendsyssel, men ikke det hårde klima.

Rigtig glædelig jul og godt nytår.

*Maren Petersen,
Søndergade 3, 3., Hadsten.*

Det er nu 6 år siden, jeg var elev på Stidsholt Ungdomsskole, og nu er jeg her igen, denne gang som køkkenchef. I september kom jeg hjem fra Engelseholm Håndarbejdsskole, hvor jeg har uddannet mig som håndgerningslærerinde. Jeg havde intet arbejde fået, og jeg vidste, at det ville blive svært at få på den tid af året. Min tanke gjaldt da straks Stidsholt, jeg vidste, at Jakobsens ville gøre alt for at hjælpe mig i gang. Det slog også til. Jeg fik tilbud om at komme her, først som køkkenchef og så fortsætte som håndgerningslærerinde.

Jeg vil nu ønske alle gamle elever en rigtig glædelig jul, særlig hilsen til sommerpigerne fra 1955 med ønsket om at se jer til elevmødet næste sommer.

Ruth Jepsen.

Så er det snart jul igen, hvor er det svundne år?; det er gået alt for hurtigt. Det er ikke ret længe siden, vi som elever rejste fra Stidsholt Ungdomsskole, og nu er vi her igen som piger i køkkenet og i privaten.

Da vi i sommer begyndte som elever her på skolen, var der ingen af os, som havde tænkt på, at vi skulle komme tilbage her til vinter igen som piger i køkkenet og i privaten. Men lige før vi rejste hjem på sommerferie, spurgte fru Jakobsen, om vi kunne tænke os at vende tilbage hertil igen. Vi var glade for at være her som elever, og vi syntes så, det kunne være skønt at prøve at være her en vinter, og vi har ikke fortrudt det.

Nu vil vi ønske alle gamle elever en rigtig glædelig jul. En særlig hilsen til lærere og elever sommeren 1961. Vi håber, vi alle må mødes her til næste sommer.

<i>Ellen Margrethe Uttrup Jacobsen.</i>	<i>Annegrethe Rasmussen.</i>
<i>Birthe Mortensen.</i>	<i>Anne Grete Olsen.</i>
<i>Eva Guldbæk.</i>	<i>Doris Thomassen Pedersen.</i>

Kære gamle elever!

Jeg har i dette efterår fået flere henvendelser angående adresseforandringer end tidligere. Det glæder mig meget, at så mange har tænkt på at få det ordnet, inden vi sender årsskrifterne ud. Tak for det og tak for de mange hilsener, jeg har modtaget i årets løb.

Karen Søndergaard.

1962 — Meddelelser

Elevmødet bliver søndag den 15. juli. Hjertelig velkommen, alle gamle elever.

Jubilæumsholdene. Elever fra vinteren 1936-37 og sommeren 1937 indbydes paa elevmødedagen til 25 aars jubilæumssammenkomst med middag paa skolen kl. 11. Send venligst et kort 8 dage forud.

Sverigesrejsen bliver i sidste halvdel af juni. De to sidste aars elever faar alle tilsendt program i god tid. Elever af tidligere aargange kan ogsaa deltage, men de bedes sende mig et kort, saa faar de program, naar det foreligger.

Stidsholt-stævnet, der nu har været holdt fire aar i Aalborg den første søndag i december, vil blive afholdt i Aalborgshallens restauration. Datoen vil blive bekendtgjort ved elevmødet i juli, den vil endvidere blive averteret i dagbladene. Det vil blive i første halvdel af december. Til dette møde er alle gamle elever ogsaa velkommen.

H. J.

Elevfortegnelse

Vinteren 1960—61:

Erik Andersen, Hjørring.
Jørgen Andersen, Hollensted.
Thorkild Andersen, Gjol.
Magnus Andersen, Søengene.
Kurt Andreassen, Allerup.
Jørgen Arensbach, Ugilt.
Kristian Bach, Saltum.
Møller Bendiksen, Elling.
Søren Borup, Asaa.
Andreas Christensen, Vogn.
Bent Christensen, Gjol.
Carl Christensen, Hjelmsled.
Hans Christensen, Hune.
Jens Jørn Christensen, Klokkerholm.
Jørgen Christensen, St. Troldbjerg.
Jørn Christensen, Nr. Tranders.
Kurt Christensen, Aalborg.
Leif Christensen, Aalborg.
Otto Christensen, Gunderup.
Bjarne Christensen, St. Bjørnlund.
Torben Christensen, Hjørring.
Vang Christensen, Mygdal.
Per Christiansen, Hjørring.
Poul Christiansen, Hundeleve.
Leif Dalsgaard, Vadum.
Leo Dalsgaard, Vadum.
Egon Damborg, Oplev.
Hans Damborg, Oplev.
Erik Frantsen, Flauenskjold.
Ole Gotfredsen, Skagen.
Knud Gryndahl, Skodsborg.
Jørgen Hansen, Dronninglund.
Knud Hansen, Jerup.
Hans Hjorth, Gundersted.
Edvard Højen, Vennebjerg.
Villy Iversen, Hundeleve.
Asbjørn Jacobsen, Sønderskov.
Børge Jensen, Bislev.

Børge Jensen, Mellem Sveje, Hørby.
 Christian Jensen, Vesterø.
 Erik Jensen, Kongerslev.
 Kurt Jensen, Hundeleve.
 Jens Jensen, Klokkeholm.
 Jens Mandrup Jensen, Hjallerup.
 Jørgen Holm, Jensen, Stidsholt.
 Juul Jensen, Hørby.
 Leo Dahl Jensen, Borup.
 Mogens Jensen, Jerslev.
 Niels Peter Jensen, Taulov.
 Ole Jensen, Mosbjerg.
 Anker Jeppesen, Bækholm.
 Flemming Johansen, Skagen.
 Poul Johansen, Kølby.
 Niels Juul Jørgensen, Torderup.
 Jørgen Knudsen, Ravnshøj.
 Erik Larsen, Vaarst.
 Hans Larsen, Vester Hjermitselev.
 Ib Larsen, Vinstrupgård, Hjørring.
 Kurt Darly Larsen, Dybvad.
 Poul Erik Larsen, Tornby.
 Thorkild Larsen, Tversted.
 Vagn Larsen, Skæve.
 Jørgen Lauritsen, Aalborg.
 Bent Madsen, Aalborg.
 Erik Marskot, Saltum.
 Knud Jørn Mathiasen, Hørby.
 Ole Bay Møller, Sæby.
 Jørn Nielsen, Hellevad.
 Jens Skriver Nielsen, Saltum.
 Knud Henning Nielsen, Klokkeholm.
 Knud Nielsen, Hunetorp.
 Lauge Nielsen, Storvorde.
 Jørgen Nielsen, Kongerslev.
 Niels Jørgen Nielsen, Gunderup.
 Ole Bang Nielsen, Nørholm.
 Arne Pedersen, Tisted.
 Ernst Pedersen, Hou.
 Ole Petersen, Sterup.
 Ove Petersen, Torderup.
 Svend Bang Petersen, Hasseris.
 Gert Rom Poulsen, Gjol.
 Gorm Rom Poulsen, Gjol.
 Niels Anker Siggaard, Storvorde.

Mogens Sølgaard, Sulsted.
 Ole Sørensen, Tovbro.
 Kurt Therkildsen, Skæve.
 Ove John Thingholm, Vadum.
 Henry Thomsen, Tylstrup.
 Poul Thomsen, Jerup.
 Regner Thomsen, Allerup.
 Thyge Nødskov Thygesen, Gravlev.
 Jens Toft, Bælum.

Sommeren 1961:

Tove Andersen, Menholt mark.
 Tove Bratbøll, Ørsøgaard.
 Kirsten Bruun, Højrup.
 Aase Bæk, Vibygaard, Brønderslev.
 Tove Carlsen, Skagen.
 Herdis Christensen, Vaarst.
 Sonja Christensen, Frederikshavn.
 Ulla Christensen, Ganløse.
 Tove Christiansen, Nr. Tversted.
 Mejt-Britt Englund, Herfølge.
 Sonja Florant, Nørresundby.
 Kirsten Gravesen, Strandby.
 Eva Guldbæk, Vaarst.
 Annalise Hansen, Ganløse.
 Birthe Duus Hansen, Aalborg.
 Birthe Hansen, Byrum.
 Ellen Hansen, Ulsted.
 Inger Quist Hansen, Sindal.
 Jytte Hansen, Hørmested.
 Bente Hedeman, Ganløse.
 Birthe Holland, Horsens Enge.
 Hanne Lindstrøm Jakobsen, Aalborg.
 Ellen Margrethe Jakobsen, Sørup.
 Aase Jakobsen, Sønderup.
 Alice Jensen, Bjergby.
 Anne Grethe Jensen, Hørmested.
 Annegrete F. Jensen, Sindal.
 Anny Jensen, Vestre Mørkholt.
 Asta Jensen, Sængene.
 Bodil Jensen, Bindslev.
 Bodil Jensen, Agersted.
 Bodil Jensen, Strandby.
 Erna Rom Jensen, Gjol.

Inge Marie Jensen, Mastrup.
 Inger Jensen, Vangen Skole.
 Jytte Jensen, Nøvling.
 Lis Nøhr Jensen, Gl. Vodskov.
 Minna Jensen, Vesterø Havn.
 Mona Jensen, Øster Hørby.
 Rita Jensen, Sejlflod.
 Anne Marie Jepsen, Sdr. Kongerslev.
 Lilly Johannesen, Hou.
 Bodil Johansen, Læsø.
 Kirsten Johansen, Læsø.
 Karin Justesen, Vaarst.
 Tove Jørgensen, Ganløse.
 Margith Knudsen, Hørbylund.
 Karen Marie Kastrop, Terndrup.
 Aase Kristensen, Agersted.
 Mona Lisa Kristiansen, Frederikshavn.
 Lis Kræmmergaard, Brønderslev.
 Annameta Larsen, Sdr. Melvad.
 Christa Larsen, Katholm.
 Edith Larsen, Læsø.
 Mona Larsen, Vollerup.
 Rita Larsen, Høllum.
 Inge Laursen, Ulsted.
 Inger Lise Madsen, Saxtrup.
 Marna Madsen, Gistrup.
 Grethe Mikkelsen, Overlade.
 Hanne Mikkelsen, Tversted.
 Margit Mogensen, Siem, Terndrup.
 Birthe Mortensen, Vaarst.
 Anne Mette Møldrup, Egense.
 Jane Mølholt, Try Thorshøj.
 Agnethe Møller, Stidsholt.
 Harriet Møller, Aalborg.
 Inger M. Nielsen, Søengene.
 Kirsten Olesen, Ulsted.
 Anne Grethe Olesen, Storvorde.
 Birthe Pedersen, V. Brønderslev.
 Doris Pedersen, Gl. Ullits.
 Elisabeth Leth Pedersen, Try.
 Frida Pedersen, Gl. Ullits.
 Korna Pedersen, Østerby.
 Lillian Pedersen, Bislev.
 Margit Pedersen, Flauenskjold.
 Vanja Pedersen, Gl. Skagen.

Aase Pedersen, Hjørring.
 Inge Strøm Petersen, Læsø.
 Karen Lise Poulsen, Aars.
 Stinne Poulsen, Asaa.
 Annegrethe Rasmussen, Ulsted.
 Anne Marie Rasmussen, Dronninglund.
 Ella Rasmussen, Storskoven.
 Jonna Rodkjær, Gjol.
 Ruth Rævdal, Hørby.
 Inger Simonsen, Tversted.
 Ann Margrethe Skov, Vodskov.
 Erna Svendsen, Byrum.
 Else Søndergaard, Gjol.
 Anna Sørensen, Suldrup.
 Birgith Sørensen, Jerslev.
 Elin Sørensen, Guldager.
 Minne Sørensen, Dybvad.
 Vera Sørensen, Frederikshavn.
 Gurli Thomsen, Højholt.
 Ketty Thomsen, Gølstrup.
 Bodil Villadsen, Støvring.
 Birthe Væversted, Horsens Enge.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE:

Juel Højbjerg, Jerslev Østermark, Jerslev,
 formand.
Edel Jensen, »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg,
 næstformand.
Karen Søndergaard, Stidsholt Ungdomsskole, Sæby,
 kasserer.
Jeppe Buhrkall, Stidsholt, Sæby.
Orla Jensen, Ørtoft, Sæby.
Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.
Gerda Osterland Rasmussen, Dybvad.

Regnskab

for året 1. juni 1960 til 31. maj 1961.

INDTÆGT

Kassebeholdning	19,97
Indestående i sparekassen	1.239,96
Indestående på giro	44,30
Renter	20,56
Årsskrifter	5.186,20
	6.510,99

UDGIFT

Årsskrifter	3.530,10
Frimærker	1.552,00
Blanketter	149,11
Annoncer	120,60
Indestående i sparekassen	1.087,53
Indestående på giro	11,48
Kassebeholdning	60,17
	6.510,99

Stidsholt Ungdomsskole, den 14. juli 1961.

Karen Søndergaard.

Regnskabet er revideret, der fandtes intet at bemærke.

Sæby, den 14. juli 1961.

Gerda Sørensen.

Chr. Dam.